

– Miért? – kérdi a barátnő.
– Elromlott a gépezet.
– De hiszen te hosszan beszéltél – csodálkozik a barátnő.
– Beszélni beszéltem, az igaz – felel a másik. – De a húszfilléresemet ez-
úttal nem adta vissza.

i.

1932. október 7., péntek, 4. old.

Pesti utca

Egy ló elcsúszott a síkos, aszfaltozott kocsúton. Elesett. Kilehelte páráját. Az is lehetséges, hogy öngyilkos lett. Újabban az állat-lélek-búvárok tudnak ilyesmiről. Unta az életét. Nehéz volt a szekér, melyet húz-
nia kellett. Eső is esett. Aztán a ló már nem is volt fiatal. Meg a kocsis se
bánt vele valami szeretettel. Sokszor gorombán szólt hozzá, rá is csapott.
(Annak is elég a baja.) Főképpen a rossz bánásmód keseríthette el. Ki tudja,
még mi minden nyomta a szegény ló szívét. Szóval, rosszul lépett, elesett.
Kilehelte páráját. A szűk utcán megakadt a forgalom. A ló ott feküdt ke-
resztben. Köteleket húztak alája, fölemelték, ügyel-bajjal rátették a sze-
kérrre, melyet néhány perccel ezelőtt még ő húzott. Előbb azonban „levet-
kőztették”. A kötőfékjét, hámját, szemellenzőjét leszedték róla. A földre
dobták, egy helyre, egyiket a másikra. Ott hevert a szegény ló „öltözéke”
egy halomban, mint a levetkeztetett öngyilkos ember ruhája. A holmi ott
maradt, őt pedig meztelenül, úgy, ahogy az Isten teremtette, elvitték a
lótemetőbe. Szegény ló. Kicsordult utána a könnyünk.

•

A villamos a kültelekről robogott befelé a városba. Egyik ablakánál munkás-
ember ült, kisgyermekével. A kisgyermeket a padra állította, maga mellé.
Az boldogan csavargatta az ablak kallantyúját, s bámulta a rohanó világot,

azt hívén – mint minden kisgyerek a villamosban –, hogy ő igazgatja a járművet apró kacsóival, s nélküle a villamos el sem tudna indulni. Hatalmi érzés feszítette kis szívét. A vámnál a villamos megállt. Fiatalember futott örvendező arccal a villamos ablaka alá.

– Sanyi bácsi, Sanyi bácsi! – kiáltotta föl. – Csakhogy látom. Már olyan régóta keresem. Beszélni akarok magával. Fontos beszélni valóm van.

A munkás fölállt, hogy kiszálljon. De egyszerre megtorpant.

– Átszállhatok én másik kocsira ezzel a jeggyel? – kérdezte a jegykezelőt.

– Ezzel bizony nem – mondta a kalauz.

A munkás visszaült a helyére.

– Sajnálom, nem szállhatok ki. Majd máskor, Jani – kiáltotta ki megadóan.

A kisgyerek csodálkozva nézett apjára. Aztán elengedte a kallantyút. Többet hozzá se nyúlt az egész úton. Olyasmi rémlett föl benne, hogy talán mégsem egészen ő igazítja ezt a villamost.

•

Az elhagyott, üres lakás erkélyének keresztfájára a házfelügyelő kiakasztotta molyosodó kék kabátját szellőztetni. Az őszi szélben úgy leng ez a kabát, mint valami akasztott ember. Aki fölnéz rá, összeborzong. Csak aztán mosolyodik el...

-i

1932. október 11., kedd, 6. old.

Pesti utca

Az öreg utcasöpőr egész héten hatalmas nyírfasöpűrűjével söpörtetisztogatta az utcát.

Vasárnap délelőtt ünneplőbe öltözött, elment a templomba. Visszafelé jövet, amint lassan ballagott hazafelé, a hegyoldalon, az arany őszben, az aranyba öltözött fákról arany levelek hulldogáltak lába elé, a földre.